

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 13.
(csütörtök)**

Szepesy László

EGY NÉP BÚNEI

Énekek: 370, 125

Alapige: Sofóniás 3,1-3.6-8

„Jaj az ellenszegülőnek és undoknak, az erőszakos városnak! Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített! Fejedelmei olyanok benne, mint az ordító oroszlánok, bírái, mint az este járó farkasok, nem hagynak reggelre a csonton. ... Nemzeteket irtottam ki; elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, aki átmenjen rajtok; elromboltattak városaik, egy ember sincs bennük, nincsen lakosuk! Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket (akkor nem irtatott volna ki lakhelye; mindaz, amit felőle végeztem): mégis mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetüket. Azért várjatok rám, azt mondja az Úr, míg prédára kelek; mert elvégeztem, hogy egybegyűjtöm a népeket, hogy összeszedem az országokat, hogy kiöntsem rájuk búsulásomat, haragomnak egész hevét, mert gerjedezésem tüzeiben emésztetik meg az egész föld!”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a mai nap is gyermekeidként gondunkat viselted, nemcsak fizikailag adtál meg minden szükséges dolgot nekünk, hanem megőriztél bennünket a hitben, ígédet adtad nekünk, az imádság, a Hozzád fordulás lehetőségét. Urunk, szeretnénk ezekre valóban úgy rácsodálkozni, hogy ezek mennyei ajándékok, mert nem természetes, hogy a bűnös a Te színed elé járulhat, nem természetes, hogy az ígét olvasva feltáruhat előttünk annak lelki üze-

nete, hanem mindezek kegyelemből lehetnek a mieink a Szentlélek munkája révén, Krisztusért. Köszönjük Neked, hogy megtartasz bennünket minden kísértés, bűn és bukás ellenére is, mert Te irgalmas és kegyelmes vagy, nem gyönyörködsz a bűnös ember halálában, hanem azt akarsz, hogy megtérjen és éljen. És köszönjük, hogy a mai napunkat ugyanígy igazgattad. Lehet, hogy éppen fájdalom ért bennünket, vagy a nagy fáradtság szomorított el, vagy éppen a sok teendő, akadály, vagy éppen örömeink voltak, szereteteinkkel lehattunk, így is, úgy is, Urunk, köszönjük, hogy tenyereden hordoztál bennünket, és mindennel Hozzád fordulhattunk, mint gyermek az apjához.

Köszönjük Neked ezt a késői órát, amikor együtt lehetünk testvéri közösségben, és kérhetjük, ahogyan az énekekben is mondtuk, hogy taníts minket útjaidra, segíts Téged megismernünk, hogy ne bízzunk senki másban, hanem csak Krisztusban. Szeretnénk kérni, hogy erre használd fel ezt a ma esti alkalmat is, amikor életünkről, népünkről tanítasz, akkor csak Rád tudjunk nézni és Benned bízni. És könyörgünk, hogy ne csak elhiggyük, amit Te mondasz, hanem ahhoz igazodjon a mi életünk, oda tudjuk szánni testünket is élő, Neked kedves áldozatul. Kérünk, hogy ezért hadd lehessen a mi javunkra, áldásunkra ez az istentisztelet, és a Te dicsőségedre.

Szent Fiad egyetlenegy áldozatában bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mondás szerint két dologhoz ért minden magyar ember: a focihoz és a politikához. Egy harmadik gondolattal hadd egészítsem ki ezt a mondást, ami sokak véleményét tükrözi: az egyház, különösen a lelkészek, ne politizáljanak. Ezzel a kiegészítéssel csak részben tudok egyetérteni az Ige alapján. Mert jogosnak tartom azt az igényt sokak részéről, hogy a szószékről ne aktuálpolitika hangozzék, hanem Isten Igéje. Egyetérték egyházunk azon törvényével is, amely azt szabályozza, hogy gyülekezeti lelkész nem lehet sem pártnak tagja, sem jelöltje, sem országgyűlési képviselő, sem más ilyen tisztséget nem vállalhat el, de nem is jelöltetheti magát, mert nem fér össze lelkészi szolgálatával, lelkészi státuszát szüneteltetnie kell, hogyha ezekre jelentkezik. Szabad neki, mint magyar állampolgárnak, ilyen tisztségekre jelöltetni magát, de a lelkészi státuszát szüneteltetnie kell. Azaz egyszerre nem lehet valaki lelkész és politikus, választania kell a két szolgálat közül. Ennek oka nagyon egyszerűen az, hogy egy lelkipásztornak nem egy párt programját kell hirdetnie, hanem Isten örök érvényű igéjét, és azokat kell alkal-

maznia saját és gyülekezete életére, és pont ezért el kell határolódnia minden pártpolitikától, különféle ideológiáktól. Isten Igéjéhez kell ragaszkodnia. Másrészt pedig egy lelkész nem tudja egyszerre a gyülekezeti és a politikai dolgokat és szolgálatokat elvégezni. Ilyen szempontból meg lehet érteni ezt a nézetet: a lelkész nem politizáljon.

Másrészt viszont nem lehet radikalizálni ezt a nézetet úgy, hogy Isten Igéjét ne hozzuk összefüggésbe semmilyen napjainkban történő közéleti eseménnyel, társadalmi jelenséggel, mivel ez azt jelentené, hogy Isten a magánéletünkbe szólhat csak bele, de a közéletbe, egy társadalmi jelenségbe nem. Márpedig Isten Úr nemcsak az egyes emberek, hanem népek fölött is. És ahogyan polgári törvényeket adott Izráel népének, amelyeket megtalálunk Mózes könyveiben, úgy minden nép számára is törvényeket adott, mert Ő uraknak Ura és királyoknak Királya. Az Ószövetség idején Isten több ízben is a prófétáknak olyan üzeneteket adott, amelyek az egész nép életét, a hatalmon levő uralkodó réteget és a köztisztviselőket egyaránt érintette. A prófétáknak fel kellett emelniük szavukat a társadalmi igazságtalanságok, a szegények, özvegyek és árvák ügye mellett, meg kellett feddeniük olyan bűnöket, mint a korrupció, a hatalommal való visszaélés, stb. Isten ígéje ugyanis az élet minden területét, így a közéletet is lefedi, és olyan értékrenddel bír, amelynek iránymutatónak kell lennie nemcsak a hívő politikusoknak, hanem egy magát keresztyénnek való nemzet számára is. Ilyen szempontból tehát igenis kell a hívő embereknek és lelki vezetőknak hirdetni Isten igéjét és akaratát a közügyeket érintően is azzal a bölcsességgel, hogy nem pártot, hanem mindenható Urunkat képviseljék.

Mindezeket azért mondtam el előljáróban, mert alapigénk is egy olyan próféta üzenetet tartalmaz, amelyben Isten a nép vezetőit, hercegeket, bírókat fedd meg, és a nép bűneire hívja fel a figyelmet. Amikor tehát ezekről beszélünk, nem politizálunk, hanem Isten igéjét hirdetjük, ami viszont kihatással lehet a nép életére és a politikai nézetre.

Nézzük meg, hogy mit üzen nekünk Isten a felolvasott igeszakaszon keresztül. A 2. versben a próféta négy bűnt említ, amit az egyház, a nép és a magánemberek elkövettek. Ez a négy bűn pedig: *„Nem hallgatott a szóra, nem fogadta a fenyítéket, nem bízott az Úrban, Istenéhez nem közelített!”* Az egyes személyek bűneiről már hallhattunk egy igehirdetést, ma a nép szempontjából szeretném megvizsgálni, hogy mit üzen nekünk Isten ezen a szakaszon keresztül.

Az első bűn az, hogy a nép *„nem hallgatott a szóra”*. Itt egyaránt beszélhetünk arról, hogy a nép együttesen elutasította Isten szavát, és annak hírvivőit, a prófétákat, illetve arról is szó lehet, hogy a nép veze-

tői sem hallgattak az Úr igéjére. A folytatásban Sofóniás próféta főként a vezetőkről beszél, hercegekről, bírákról, de majd látni fogjuk azt is, hogy mondanivalója a népet is érinti. Ahogyan Dániel próféta bűnbánó imádságában is ezt olvashatjuk: *„eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről”*. – Itt ne csupán egy egyszerű igére gondoljunk, amellyel Isten az egyént vezeti, hanem az országot és nemzetet irányító isteni vezettetésre, törvényekre és parancsokra. Amikor Dániel az imádságában visszagondol a korábbi bűnökre, ami miatt bekövetkezett a babiloni fogság, ezt találja fő bűnnek: *„eltávoztunk a te parancsolataidtól és ítéleteidről. – És nem hallgattunk a te szolgálóidra, a prófétákra, akik a te nevedben szóltak a mi királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének ... És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy járjunk az Ő törvényeiben, amelyeket élénk adott, az Ő szolgálói, a próféták által”* (Dániel 9,5-6.10).

Gondoljunk bele, hogy milyen súlyos bűn ez, különösen is a próféta idejében milyen valóság állt e mögött a kijelentés mögött. Sofóniás próféta Jósiás király idejében élt, akiről jól tudjuk, hogy istenfélő ember volt. De még ő sem ismerte Isten igéjét, hiszen amikor a templom felújítása során megtalált Mózes könyveit felolvasták neki, akkor az az újdonság erejével hatott rá. Tehát nem ismerte még Mózes könyveinek teljes egészét sem. Gondolhatjuk, hogy mennyire volt központi szerepe akkoriban Isten igéjének, ha egy istenfélő embernek újak voltak Mózes könyvei, a Biblia első könyvei. A király azonban megalázta magát az Ige előtt, amikor azt hallotta. És tudjuk jól azt is, hogy rajta kívül még volt néhány olyan vezető, de hangsúlyoznám, hogy csak néhány, aki hitt a prófétáknak. Például Sáfán és családja, aki több ízben is segítette a királyt, aki az Ige szerint akart cselekedni. Ez az istenfélő család pedig később Jeremiás prófétát is támogatta, még a nehéz időkben is kiállt mellette, amikor a vezető réteg is Jeremiás ellen fordult. A vezetők többsége azonban valószínűleg nem foglalkozott az Úr igéjével, nemcsak bálványimádásuk miatt, hanem mert féltették hatalmukat és azokat a bevett szokásaikat, életmódjukat, amelyeket Isten igéje elítélt. Mit jelent az, hogy a nép vezetői nem Isten akarata szerint végzik a rájuk bízott szolgálatot, azaz nem hallgatnak Isten szavára? Dániel próféta szerint egyrészt azt, hogy az általuk hozott törvények nem egyeznek meg Isten parancsaival, hanem emberi célokat szolgáló rendelkezések lesznek, és emberi elképzelések szerint, a bűnnel nem számolva hozzák azokat létre. Azaz: saját belátásuk szerint vezetik a népet, nem pedig a királyok Királya akarata szerint, ez pedig – ahogyan a próféta fogalmaz – pártütés Isten ellen, és az Ő parancsolataitól való eltávozás. Egy ország vezetői-

nek nagy bűne az Ige szerint az, ha nem ismer el tekintélyt, az élő Istent és az Ő Igéjét maga felett. Attól, hogy valaki a legmagasabban van emberileg nézve, a hatalom szempontjából, nem jelenti azt, hogy Isten igéje ne vonatkozna őrá is. A nép vezetői tehát nem hallgattak Istenre, az Ő törvényeire, és nem aszerint vezették az országot. Másodszor pedig, ha a bírák nem Isten igéjével összhangban hoznak ítéletet – mert erről beszél a próféta –, hanem annak javára döntenek, aki többet ígér nekik, akiktől több hasznot várnak, akkor az nem csupán az emberi törvények megszegését jelenti, hanem az igazságtól, az Igétől, Isten ítéleteitől való eltávozást, azokkal való szembemenetelt. Istennek megvannak az ítéletei bizonyos helyzetekre vonatkozóan. Ha a mózesi könyveket elolvassuk, észrevesszük, hogy azok nagyon sok jogi helyzetet tisztáznak. De ha valaki bíróként az ítéletet saját érdekei szerint hozza meg, akár személyválogató módon, akár a pénz miatt, vagy bármi más előny miatt, akkor eltávozik Isten ítéleteitől, sőt, ezzel az eltávozásával szembe megy vele, azaz az igaz Bíróval, a világ Bírájával ellenkezik, és azt mondja, hogy nálam az igazság, vagy az igazság egy olyan relatív dolog, amit én oda hajlítok, ahova akarok. A bűnök, amiket a próféta felsorol tehát, arra utalnak, hogy a nép vezetői a próféta napjaiban nem hallgattak az Úr szavára.

A próféta ordító oroszlánoknak nevezi a fejedelmeket, és a bírókat farkasoknak. Ezek az állatok – tudjuk jól – nagyon erősek, képesek másokat legyőzni. Ezzel utalt a próféta ezeknek az embereknek a hatalmára, amellyel mások fölé tudtak kerekedni. Másrészt vadállatokról beszél a próféta, amelyek vadásznak, az oroszlán is, a farkas is mindig prédára, zsákmányra les, és ha megtalálja, lecsap rájuk. Ilyenek voltak – mondja az Ige – a nép vezetői. Úgy tekintettek az emberekre, mint zsákmányra, amely az ő pénzéhségüket, hatalomvágyukat csillapíthatja, lesték és keresték a lehetőséget, mikor nagyobbíthatják meg a vagyonukat, és mikor terjeszthetik ki a befolyásukat mások fölött. A bírók mohóságát külön is hangsúlyozza az Ige, mert azt mondja róluk, hogy este járó farkasokhoz hasonlóak, valamint hogy reggelre nem hagynak a csonton semmit. A farkasok nappal vadásznak – ezt tudjuk jól –, de ha nem járnak sikerrel, akkor éjszaka is folytatniuk kell a keresést. Ekkorra viszont már jóval kiéhezettebbek, merészebbek, több mindent megtesznek a zsákmány reményében. Ugyanígy a bírók látványosabban el tudták ferdíteni az ítéletet, mivel nyilvánosan, a nép előtt hozták meg azokat, és így jobban napfényre került mohóságuk és korruptségük.

Sofóniás ezekkel a képekkel valószínűleg csak a vezetők főbb bűneire akart rámutatni, úgy, mint kapzsiság, korrupció, zsarolás, bírói íté-

letek kiárusítása pénzért, az igazság meghamisítása, személyválogatás, hatalommal való visszaélés, és még lehetne sorolni. Mindezekről szó van a mózesi törvényekben (például 5Mózes 16,18-20, 3Mózes 19,15), és a próféták is többek között ezek ellen emelték fel szavukat (például Ézsaiás 10,1-2). A próféták ezeket a hamis bírói ítéleteket említik meg, de ezeket az ígéket senki sem akarta meghallani a nép vezetői közül, ezért mondja az Úr, hogy emiatt jön az Ő haragja az országra és a vezetőkre. Mert bár a prófétákat hallották, mégsem tértek meg ezekből a bűneikből.

De Isten itt nemcsak a vezetőket, hanem magát a népet is megítéli, hiszen egy ilyen romlott, korrump rendszer fennmaradásához a nép romlottságára is szükség van. Hiszen ha a többség nem tűri el, akkor nem lehetne ilyen rendszert fenntartani. Ha a nép tagjai nem tartják egyszerűbb útnak azt, hogy maguk is előnyt akarjanak szerezni mások lefizetésével, és mindenáron saját igazságukat akarják érvényre juttatni másokkal szemben, még akár anyagi, vagy más egyéb áldozathozatal árán is meghamisítva az igazságot, akkor nincs helye ilyen rendszernek. Ha a többség ellene van, és nem adja oda a pénzt a bíróknak, akkor ez a gyakorlat előbb-utóbb háttérbe szorul. De sajnós a hétköznapi emberek is jobban szeretnek így boldogulni, hogy engem vegyenek előrébb, hívjanak be hamarabb, figyeljenek rám jobban, gyorsabban intézzék az ügyemet. Nem egyszerűbbnek tűnik így élni, hogy magunk akarunk mindig előnyökhöz jutni, és sajnós ennek többféle formája megvan és jelen van nemcsak az egészségügyben, hanem más területen is? A nép tagjainak többsége nem törekedett az Ige szerinti életre, így csak a hívők kisebb csoportja, akiket a próféták képviseltek, emelte fel szavát a bűnök ellen. Mind e mögött az a fő bűn áll, hangsúlyozza még egyszer a próféta, hogy a nép vezetői nem hallgattak az Úr szavára, nem ismerték el maguk fölött az isteni tekintélyt, hanem mindent saját szívük vágya és kívánsága szerint cselekedtek. Látjuk, hogy egy egyszerű, mindennapi dologból, mint az igehallgatás és annak hiánya, mekkora bűnök tudnak kinőni, és mindenkire hatással lenni? A nép vezetőinek figyelnie kell Isten ígéjére.

A másik fő bűne a népnek és vezetőinek az volt a próféta szerint, hogy nem fogadták az Úr fenyítését. Isten egy népet többféleképpen fenýíthet. Ígéjén keresztül, szóban, szolgálai és a próféták által, természeti csapások, aszályok, áradások, éhínségek, járványok által, vagy más népek sorsa által. Sofóniás ez utóbbiról beszél. Ezt olvassuk a 6-7. versekben: „*Nemzeteket irtottam ki*” – mondja az Úr – „*elpusztultak tornyaik; feldúltam falvaikat, nincs, aki átmenjen rajtok; elromboltattak*

városaik, egy ember sincs bennük, nincsen lakosuk! Mondtam: Csak félj engem, vedd fel a fenyítéket”. Az Úr tehát a szomszédos népek sorsán keresztül is saját népét akarta fenyíteni, hogy tanuljanak mások példájából, különösen is Izráel bukásából, mert ugyebár Júdát feddi Isten, mert ekkor már Izráel megbüntettetett. A prófétai leírás súlyos ítéletről beszél: nemcsak a gazdagabb városok, hanem a szegényebb falvak is fel lettek dúlva. Mindez nagy veszteség volt, de ha a nép életben maradt volna, akkor még újjáépülhetett volna az ország. Isten azonban nem hagyott túlélőket sem, hiszen azt mondja az Igében, hogy nincs lakosuk, nem maradtak meg az emberek. Egy ilyen szörnyű háborún, pusztuláson – azt gondolná az ember, hogy – az emberek zöme elgondolkozik. Lehet, hogy istentelen volt az a szomszédos nép, de teljesen kiirtott? Ezen nem kellene elgondolkozni? Különösen is igaz volt ez akkoriban Júda számára, mert számukra egyértelművé lett téve, hogy az Úr műve volt ez. Az Úr büntetése volt a pogányokon, Ő ezt a prófétákon keresztül meghirdette, nyilvánvalóvá tette. Isten célja is ez volt, hogy az emberek elgondolkozzanak, magukba szálljanak, megalázzák magukat, féljék a mindenható Istent, ezért tette többek között ezt egyértelművé, hogy az Ő műve volt ez, hogy elfogadják a hívők a fenyítéket. Júda és Jeruzsálem népe azonban teljesen érzéketlen maradt, ami egyébként döbbenetes. Egy ilyen szörnyű nemzeti tragédia történik egy néppel, hogy kiirtatik, és a szomszéd nép érzéketlen marad. Még egy ilyen szörnyű büntetés láttán is tovább vétkeztek, nem gondolva a következményekre, a mózesi könyvekben megírt átkok, büntetések bekövetkeztére. Ezért mondja a próféta: „*mihelyt felvirradtak, rosszra indították minden cselekedetüket*”. Azaz nem gondolták, hogy velük is megtörténhetne ez, még egy kevésbé sem akartak változtatni bűnös életükön, hiszen minden cselekedetük gonosz maradt, ezt hangsúlyozza az ige. Nem azt mondja, hogy „*mihelyt felvirradtak, rosszra indították*” néhány cselekedetüket, hanem azt mondja: „*minden cselekedetüket*”. Nem tanultak, nem fogadták el az Úr fenyítékét.

Ha egy nép, amely magát keresztyénnek vagy istenfélőnek mondja, nem hajlandó félni az Urat, és szomszédjai sorsából nem tanul, nem hajlandó a javító célzatú fenyítést fogadni az Úrtól, akkor a többiek sorsára jut, Isten ítélete idővel utoléri. Ez szintén nem csak a nép vezetőiről szóló kijelentése az Úrnak, mert a próféta idejében a király és néhány embere az Ige szerinti életre törekedett. Jósiás, amikor hallotta a felolvasott igéket, megalázta magát az Úr előtt, és Hozzá tért. Későbbi élete, hite és tettei erről tettek bizonyosságot. Mégis a nép nem követte királyát az Isten félelmében, hiszen annak halála után három hónapon

belül visszatért a bálványokhoz. Nem hosszú idő. A nép bűne és a többi megtéretlen vezető miatt következett be a büntetés. Így ír erről a 2Királyok 23,25-26: *„Nem is volt őhöz (azaz Jósiáshoz) hasonló király őelőtte, aki úgy megtért volna az Úrhoz teljes szívéből és teljes lelkéből és teljes erejéből, Mózesnek minden törvénye szerint; de utána sem támadott hozzá hasonló.”* – Halljuk, hogy felmagasztalja az isteni ige Jósiást, az ő alázatát, megtérését? Kihalljuk a nagy parancsolatot, ugye? A teljes szívből, lélekből, erőből való megtérést és szeretetet az Úr iránt? De mit mond a folytatásban az Ige? – *„De az Úr mégsem szűnt meg az Ő megbúsult nagy haragjától, amellyel megharagudott volt Júdára.”* Miért? Mert nem követte a király pozitív példáját sem a nép, és nem fogadta el a fenyítéket a szomszéd népek példájából. Ha egy népet bűneire emlékeztetik, és nem fogadja el a fenyítéket, akkor idővel Isten ítéletét vívja ki magának.

Egy ország sorsát nemcsak a vezetői, hanem az egész nép hite vagy éppen hitetlensége határozza meg. Isten kegyelmez az Ő népének, az Ő egyházának, de nem azonosítja őket nemzetükkel, amelyben élnek, így tapasztalhatták meg régen a hívő zsidók népük, országuk pusztulását a babiloni sereg által, de az Úr kegyelmét is, hogy a maradék megtartott.

A következő két bűn, amit a próféta említ, hogy nem bíztak az Úrban, és nem közelítettek Őhöz. Ezekről korábbi igehirdetéseinkben már részben beszéltem, ezért most csak röviden hadd térjek ki rájuk. Az a nép, amely saját erejében, gazdagságában, tudásában bízik csupán, látszólag akármennyire is elboldoguljon egy ideig, de előbb-utóbb az Úr ítéletét vonja magára. Érdemes végigolvasni egyszer a Királyok és Krónikák könyveit ilyen szemmel, amelyben Isten is – tudjuk jól – mindig a Benne bízó királyokat dicséri és állítja példaképpül másoknak, nem pedig azokat, akiknek nagy hadseregük vagy jó gazdaságpolitikájuk volt pusztán. Nem elég a technikai képzettség – hadd fogalmazzak így –, nem elég a társadalomtudomány ismerete, a gazdaság ismerete, a politika tudományának ismerete, a diplomácia ismerete, és sok más egyéb. Az istenfélelem a Királyok és Krónikák könyve szerint többet nyom a latba mindennél. Isten a többi király elé is példaképpül kit állított? Dávid királyt. És ő maga ezekről volt nevezetes, ez utóbbi két említett dologról: hogy ő mindig az Úrban bízott, és Őt kereste, Őhöz közelített minden esetben, amikor még király sem volt, amikor bujdosnia és menekülnie kellett Saul elől. De akkor is, amikor békeességben élt, akkor is az Urat kereste. Isten adta neki az országot, a szomszéd népek feletti győzelmeket, és az Ő ideje alatt volt legerősebb Izráel népe az Úrban. Még fia,

Salamon idejében sem volt a népnek olyan jó sorsa, mint Dávid idejében, mert bár a király mindenkinél gazdagabb és bölcsebb volt, de a nép sorsa és helyzete romlott a rájuk rótt terhek és a bálványok megjelenése által, amik imádatát a király nem akadályozta és tiltotta meg. Az Istenben való bizalom és az Őhöz való közeledés tehát a nép dolga is lett volna, értve itt nemcsak az egyéneket, hanem a társadalmi értékek meghatározását. Mert a mi felelősségünk, hogy mi ellen emeljük fel a szavunkat, vagy éppen mit támogatóunk, vagy milyen bűnöket tűr meg egy nép, egy társadalom, vagy mi az, amire nemet mond, mi az, amire azt mondja, hogy ez már nem fogadható el számunkra, mert mi az Urat akarjuk követni. Itt nem utópisztikus ideológiáról van szó, hogy egy hitetlen nép mindenképpen az Ige szerint éljen, hanem arról, hogy az Úr azt akarja, hogy az Ő népe mag és kovász legyen abban az országban, nép között, ahova őt ültette. A hívők sosem lesznek többségben, sosem lesznek fő, meghatározó emberek, de mégis lehetnek hatással így egy nép életére, hogy felemelik a bűnök ellen – ahogy a próféták is felemelték – a szavukat.

Látjuk tehát, hogy ez a négy dolog, amire itt a próféta figyelmeztet: Isten szavára való figyelés, a fenyítés fogadása, az Úrban való bizalom és az Őhöz való közeledés mennyire meghatározta Júda népének sorsát – de hadd fogalmazzak így –, ma is meghatározza a népek sorsát. Most már többes számban mondom, hogy népek, mert Istennek hála, pünkösöd óta az evangélium elterjedt, és több nemzet vallhatja magát keresztyénnek, köztük a miénk is. Pont ezért ezek a bűnök ugyanúgy figyelmeztetésül szolgálnak ma is. És ma is ugyanúgy hangsúlyoznunk kell ezek fontosságát, hogy nekünk az Úrra kell figyelniünk, Őhöz való közeledniünk, és felhívni arra a figyelmet, ha ezzel ellenkező irányzatot látunk.

Végezetül pedig vonatkoztassuk pozitív értelemben ezeket a fenyítések is népünkre. Értve ezalatt, ahogyan a királyok Királya, Jézus Krisztus földi élete alatt hallgatott mennyei Atyánk szavára, Ő akkor is már a nép vezetője volt, és életében erről tanúskodott, hogy mindent az Atya akarata szerint cselekedett, és magára vállalta a bűn büntetését, bízott Istenben és folyamatosan Vele volt közösségben, úgy nekünk, az Ő népének is kellene Őt ebben követni, és eszerint kellene élnünk: hallgatva az Úr igéjét, elfogadva a fenyítéket meg kellene, hogy lássuk, mi az az út, amin Isten vezetni akar bennünket, hogy valóban ne távolodjunk el Őtől, bízni kell az Ő útjaiban, és közeledni Őhöz imádságban. Jézus Krisztus életét elolvassuk tudjuk jól, milyen gyakran imádkozott. Nem kellene ebben követniünk? Nem kellene szüntelen könyörög-

nünk népünk vezetőiért és egész népünkért? De hadd fogalmazzak így, ne csak imádságban merüljön ki a mi népünkért való buzgólkodásunk, hanem az evangélium igazi hirdetésén és megélésén. Merjünk beszélni ne csak Istennek, hanem embereknek is. Mert Isten népének ma is nemzeti szinten is küzdenie és munkálkodnia kell azért, hogy minél többen meghallják az Úr szavát, ezért kell könyörögnünk, hogy népünk szívét Isten nyissa meg az Ige előtt. A nemzeti tragédiákat, különféle csapásokat nekünk kell elsőként Úrtól jövő fenyítésként vennünk, mert más nem fogja így értelmezni, más csak azt fogja mondani, hogy milyen balszerencse, vagy micsoda tragédia, hogy a természeti katasztrófa így bekövetkezett. Isten népe láthatja meg e mögött Isten figyelmeztető szeretetét, és nekünk kell erre felszólítanunk népünket, hogy alázzuk meg magunkat az Úr előtt. Ki más, Testvérek, ha nem mi hirdethetjük, hogy ne bízzatok másban? Nem érdemes másban bízni, csak a Szentháromság Istenben, nem külföldi népek szokásait vagy bálványvallásait kell utánoznunk, vagy a liberális értékeiket átvennünk és majmolnunk, hanem az Úrhoz kell közelednünk szívünkkel, hitünkkel, teljes életünkkel. Az uraknak Ura és királyoknak Királya a mi Királyunk is, hirdetnünk kell a Hozzá való térés, közeledés lehetőségét, örömhírét. Ő adja meg nekünk, hogy tudjunk így népként is az Ő kegyelmében bízni, az Ő igéjére figyelni, megalázni magunkat a fenyítés előtt, és Őhöz közeledni, hogy legyen ez szívügyünk is. Ma olyan korban élünk, amikor mindenki csak a maga dolgaival foglalkozik, vagy esetleg a szűk család dolgaival. A közélet mellett nem lehet csak úgy elmenni. Ránk is, népünkre is érvényes Isten igéjének üzenete és az evangélium, népünknek is szüksége van a megmentésre, a Megváltóra, Jézus Krisztusra. Ne hagyjuk, hogy ez az üzenet semmibe vesszen, vagy valamiféle szociális evangéliummá váljon, hanem hirdessük, hogy nekünk eljött a Megváltó, és lehetőség van Őhöz térni. Ő adjon nekünk bátorságot, élő hitet és olyan engedelmességet, amely Őt dicsőíti, és Őhöz hív másokat.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, elsősorban hosszútűrésedért, amellyel elhordozod nemcsak saját bűneinket, hanem népünk bűneit is. Ahogyan az Ószövetségben látjuk, ott is több évszázadon át szeretettel, de határozottan figyelmeztetted a népet prófétáidon, és az ígén keresztül, különféle csapások által is arra, hogy ne legyenek hűtlenek Tehozzád. Köszönjük, hogy ma is hosszútűró és irgalmas vagy, és még vársz az ítélettel, mert még mindig akarsz adni Hozzád térésre időt, kérünk, hogy hadd lássuk ezt, és ennek örömhírét,

és hadd lássuk ennek sürgető voltát is, hogy ez mozgósítson bennünket, hogy szívügyünké tegye a népünkért való buzgólkodást az evangélium hirdetése által.

Kérünk, hogy bocsásd meg, ha mi is részesei vagyunk ezeknek a bűnöknek, amiket itt a próféta felsorol, hogy nem hallgatunk igédre, a fenyíték elfogadása helyett csak panaszkodunk, vagy Ellened fordulunk, lázadunk, és kérdezünk, hogy merted vagy miért sújtottál minket. Bocsásd meg, hogy annyi mindenben bízunk Tehelyetted, vagy éppen melletted, és bocsásd meg, hogy nem mindig közeledünk Tehozzád, hanem inkább távolodunk, elbújunk, mint ősszüleink az Édenkertben Teelőled, mikor hangodat halljuk. Urunk, bocsásd meg magyar népünk bűnét, hogy elhagy Téged bálványokért, hogy inkább idegen kultúrák előtt borul le és azt majmolja. Köszönjük azt, hogy Te az evangéliumot még hirdeted. Köszönjük a hívő népet, amely hazánkban él, kérünk, hogy adj közöttünk ébredést, adj megújulást, adj Hozzád térést.

Hálát adunk, hogy könyöröghetünk népünk vezetőiért is. Hálát adunk azokért, akik a Tieid, akik alázattal az Ige szerint igyekeznek szolgálni népünknek, áldd meg őket, és kérünk különösen azokért, akik nem a Tieid, adj megtérést nekik. Szentlelked bölcsessége vezesse őket.

De kérünk egyházunkért, hívő népünk vezetőiért, azért, hogy az evangéliumot ne cseréljük le más, hangzatos tévtanításokra, hanem hadd őrizzük meg szívünkben az igazságot. Könyörgünk, hirdettesd igédet újból és újból, adj bátor embereket, akik, mint a próféták, hirdetik a Hozzád való térés szükségét és a bűnök megbánását.

Urunk, kérünk magunkért is, mert elsősorban magunkkal kell kezdenünk. Adj megtérést ezekből a bűnökből, adj küzdő szívet, amely Benned bíz, és Téged akar keresni. Magunktól nem vagyunk erre sem hajlamosak, sem képesek, hisz önmagunkban erőtlenek vagyunk, de köszönjük, hogy Szentlelked az, aki éleszti bennünk a tüzet, a hitet, az Igédre való figyelés vágyát, Ő az, aki megnyitja azt előttünk. Kérünk, hogy vezessen továbbra is bennünket, és bukásaink ellenére is újból és újból Hozzád vigyen minket közelebb.

Könyörgünk szeretteinkért, családjainkért, ismerőseinkért, akik nem a Tieid, és már a halálra készülnek, adj új életet nekik, köszönjük, hogy erre Te képes vagy, még ha ezt mi nem is tudjuk elképzelni, hogy hogyan. Könyörgünk azért, hogy betegségben, fájdalomban, magányban mindennel Hozzád fordulhassunk, és Tőled kapjuk meg az elég kegyelem erejét. De könyörgünk azért is, hogy itt a gyülekezetben úgy lehessünk egymás testvérei egy nagy családként, hogy tudjuk támogatni egymást, együtt örülni az örvendezőkkal, és sírni a sírókkal.

Kérünk, hogy így maradj velünk kegyelmeddel ígéreted szerint, addig, amíg magad mellé veszel minket, vagy vissza nem jössz az ég felhőin át. Köszönjük, hogy akkor minden nép Tehozzád fog térni, és ítéletet tartasz, amelyben megmutatkozik igazságod, dicsőséged és hatalmad, és hogy nekünk reménységünk lehet arra a napra nézve.

Áldott legyen ezért is a Te háromszor szent neved!

Ámen.

125. ének

1. Akik bíznak az Úr Istenben Nagy hiedelemmel,
Azok nem vesznek el Semminémű veszedelemben.
Mint a Sion hegye, megállnak, Nem ingadoznak.
2. És mint a nagy Jeruzsálemet Hegyek körülvették
És nagy kerítések, Akképpen Isten az ő népét
És ő híveit körülveszi És megőrizi.
3. Mert az övéit ő nem hagyja A hamis kezében
És semmi ínségben, Hogy ki-ki önmagát megóvja,
Hogy a hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.
4. Jelen van a jószívűekkel, De a hitleneket
És ő ösvényüket Elhagyja a gonosztévőkkel.
Ő híveinek békességet, Ád csendességet.